

Menystenir Ayuso

«Fins quan l'esquerra cedirà alegrement la bandera de la llibertat als qui assumeixen obertament el discurs de l'extrema dreta?»

Vist en perspectiva, la victòria esclatant (<https://www.naciodigital.cat/noticia/219550/pp-vox-tindrien-majoria-absoluta-madrid-segons-sondeig>) d'Isabel Díaz Ayuso a Madrid no és cap sorpresa. Ha donat als madrilenys exactament el que volien en el moment que ho demanaven. Només calia veure la rebuda que li van dispensar a Mercamadrid just abans de la campanya electoral per entendre que arrasaria. En la balança entre economia i salut, entre la incertesa de perdre la feina o el negoci i la incertesa generada per patir el coronavirus, bona part dels madrilenys han premiat -a rebuf de l'actitud àmpliament qüestionable d'Ayuso i encara que sigui dolorós per a les víctimes- el primer aspecte.

El triomf d'Ayuso en tots els districtes de Madrid, també els de classe treballadora, s'explica perquè bona part dels negocis han pogut quedar-se oberts, a diferència d'altres zones de l'Estat i d'Europa. Veure imatges de la capital espanyola en les últimes setmanes causava un profund xoc en contraposició al que ha passat, per exemple, a Catalunya: l'únic senyal d'anormalitat a Madrid és la mascareta. La resta, amb més o menys restriccions, té un comportament assimilable al d'abans de la pandèmia. Una manera de ser i de fer a la madrilenya que s'ha reivindicat a les urnes.

Una anàlisi a fons del discurs d'Ayuso serveix per diagnosticar-hi la simplicitat com a bandera. Estirabots com el que a Madrid un no es troba el seu ex pel carrer passarien factura a qualsevol altre candidat, però la nova lideressa -una Esperanza Aguirre amb tics quasi *millennials*- ja estava en aquella fase en què era impossible que perdés vots. El concepte de llibertat ha presidit la campanya, un exercici del qual la resta de partits n'haurien de prendre nota. La llibertat d'Ayuso no entronca amb el concepte original, perquè no és una llibertat encaminada a què tothom sigui igual, sinó per mantenir els privilegis dels de sempre, per preservar una política fiscal que fa que l'economia madrilenya competeixi dopada amb la resta. És una llibertat que es defensa des del poder i per al poder, com una cortina de fum que ha servit per tapar una gestió erràtica de la pandèmia. Una llibertat banalitzada, però que entronca amb el cansament d'un any de restriccions. La llibertat no és poder prendre's una canya, però també és això.

Per això és irresponsable que l'esquerra deixi la bandera de la llibertat en mans dels qui intimen amb l'extrema dreta. Encara més en un context en què la ciutadania porta un any i dos mesos amb la vida en pausa, sense contacte normalitzat amb la família, la quotidianitat restringida i amb l'amenaça d'infectar-se només apaivagada per l'avenç de la vacunació (<https://www.naciodigital.cat/noticia/219609/catalunya-supera-dos-milions-persones-vacunades-contra-covid>). Se li ha de sumar, a banda, que els governs no han afinat, a vegades, amb les restriccions. No és un problema de comunicació -que també-, sinó de concepte. Algú ha explicat amb claredat quants contagis ha evitat el toc de queda,? Com es pot atrevir un conseller com Miquel Sàmper a alertar la ciutadania que no caigui en un "mal ús" de la llibertat nocturna? Amb la situació epidemiològica estancada i la immunització a bon ritme, els drets fonamentals afectats per la pandèmia s'han de restituir.

No es tracta que la tornada a la normalitat sigui una estampida, que la memòria sigui fràgil i s'oblidi que el virus continua aquí. A la gent no se la pot deixar morir, però també se l'ha de deixar viure. Ayuso és un exemple de la liquidesa de la política, de les emocions per sobre de la racionalitat, però menystenir-la com fa certa esquerra o buscar-hi un combat hiperbòlic -el "feixisme contra democràcia" de Pablo Iglesias, protagonista d'un adeu honorable (<https://www.naciodigital.cat/noticia/219566/apaga-estrella-iglesias>) - l'ha reforçat. Tampoc servirà buscar excuses com Carmen Calvo, que ja s'ha afanyat a comparar la nova lideressa amb

l'independentisme (<https://www.naciodigital.cat/noticia/219613/calvo-compara-ayuso-amb-independentisme-no-pensi-madrid-conflicte-pol-tic>) , recurs fàcil quan el teu candidat ha fet el ridícul a les urnes. Entre les circumstàncies, els rivals, els encerts i una manera de fer que ha amagat els errors greus en la gestió -la poca memòria de la ciutadania no pot quedar exclosa de l'equació-, Ayuso és ara el principal contrapoder a Pedro Sánchez. S'ho han guanyat a pols.